

KATE QUINN

R E T E A U A
,
A L I C E

Traducere din limba engleză
ADINA și GABRIEL RAȚIU

Capitolul 1

CHARLIE

*Mai 1947
Southampton*

Prima persoană pe care am întâlnit-o în Anglia a fost o halucinație. Am adus-o cu mine, la bordul transatlanticului care mi-a purtat, domol, ființa încremenită de durere de la New York la Southampton.

Stăteam în fața mamei, la masa din răchită, printre palmierii de la hotelul Dolphin, și mă căzneam să nu dau atenție imaginii care mi se înfățișa dinaintea ochilor. Fata blondă de la recepție nu era cine credeam eu că e. Știam asta. Era o simplă englezoaică care aștepta lângă bagajele părinților ei, o persoană pe care n-am mai văzut-o niciodată, deși mintea mea se încăpățâna să îmi spună că e altcineva. Am întors privirea spre cei trei tineri britanici de la masa alăturată, care nu știau ce motive să mai scornească, pentru a nu-i lăsa bacșis chelneritei.

– Cinci sau zece la sută? a întrebat băiatul a cărui cravată purta însemnele unei universități, fluturând nota de plată, spre amuzamentul amicilor săi. Eu nu las bacșis decât dacă sunt frumoase. Asta avea niște picioare de ziceai că-s bețe...

Le-am aruncat o privire furioasă, dar mama habar nu avea ce se petrece în jur.

— *Mon Dieu*, ce zi rece și umedă pentru luna mai! Și-a întins șerbetul în poală: un freamăt feminin de fustă învăluit în parfum de levăntică, în mijlocul aceluia munte de valize. În contrast izbitor cu mine, care aveam hainele șifonate și stăteam îmbufnată. Trage umerii, *chéries*. Deși locuia la New York de când se căsătorise cu tata, tot mai strecuă câte un cuvânt franțuzesc pe ici, pe colo. Nu mai sta cocoșată.

— N-am cum să stau cocoșată îmbrăcată aşa.

Aveam strânsă în talie o cingătoare, ca un corset din oțel, nu pentru că aş fi avut nevoie, căci eram slabă scândură, dar, fără ea, fusta n-ar fi arătat înfoiată. Aşa că, vrând-nevrând, trebuia să port centura chinuitoare. Fie blestemat Dior și noile lui creații. Mama ținea întotdeauna morțiș să se îmbrace după ultima modă, iar stilul modern se potrivea de minune cu fizicul ei: era înaltă, subțirică în talie, avea forme voluptuoase, arăta ca un tort în costumul ei de călătorie, cu fustă largă. Purtam și eu un costum cu volane, dar mă pierdeam în acele stofe. Anul 1947 era un coșmar pentru tinerele slabe ca mine, care nu se puteau îmbrăca după ultima modă. În același timp, anul 1947 era un coșmar pentru orice fată care prefera să rezolve probleme de aritmetică decât să citească revista *Vogue*, pentru orice Tânără care prefera să asculte Edith Piaf decât Artie Shaw, și pentru orice Tânără fără bărbat, dar cu un copil în pântec.

Eu, Charlie St. Clair, mă încadram la toate cele trei categorii. Aceasta era celălalt motiv pentru care mama insista să îmi strâng talia cu centură. Eram însărcinată abia în trei luni, dar nu voia să riște ca burta mea să trădeze cumva faptul că adusese pe lume o desfrânată.

Am mai aruncat o privire prin curtea hotelului. Fata blondă era la locul ei, iar mintea mea tot încerca să mă convingă că e altcineva. Am clipit și am întors capul; în acel moment am văzut-o pe chelneriță venind zâmbitoare spre noi.

— Serviți un ceai, doamnă?

Chiar că avea picioare ca niște bețe, iar, după ce ne-a luat comanda și a plecat, băieții de la masa vecină încă dezbatăreau dacă să-i lase bacăș sau nu.

— Cinci șilingi de căciulă, pentru ceai. Lasă-i o monedă de doi penny...

Ceaial a sosit repede, într-un clinchet de porțelan înflorat. Mama i-a mulțumit chelneriței cu un surâs.

— Încă puțin lapte, te rog. *C'est bon*.

Deși nu prea era *bon*. Niște biscuiți tari, sendvișuri uscate și nici un pic de zahăr. Anglia suferea în continuare de pe urma rationalizării, cu toate că trecuseră doi ani de la Ziua Victoriei, dar până și meniurile celor mai luxoase hoteluri afișau încă prețuri de criză, cel mult cinci șilingi alocați pentru fiecare masă zilnică principală. Urmele războiului erau mult mai vizibile decât la New York. Prin curtea hotelului, mișunau încă soldați în uniforme și flirtau cu cameristele, iar, cu doar o oră în urmă, când am coborât de pe vas, am remarcat clădirile bombardate de pe chei, niște guri căscate încrăpătate într-un rânjet șturb. Prima mea întâlnire cu Anglia. Din port până la hotel, totul părea mohorât și secătuit de vlagă din pricina războiului, întreg peisajul purtând urmele șocului profund. Exact ca mine.

Am băgat mâna în buzunarul sacoului gri ecosez și am atins foia de hârtie pe care o aveam întotdeauna la mine, indiferent dacă eram îmbrăcată în haine de stradă sau în pijama. Nu știam ce să fac cu ea. Ce *puteam* să fac cu ea? Habar nu aveam, dar parcă atârna mai greu decât copilul pe care îl purtam în pântec. Pe acesta nu îl simțeam deloc, nu îmi trezea nici un fel de emoție. Nu aveam grețuri matinale, nu pofteam la supă de mazăre cu unt de arahide și nu simțeam nimic din ce ar trebui să simți când ești gravidă. Eram amorțită și atât. Nu reușeam să mă conving de existența acestui copil, fiindcă nimic nu se schimbase. Cu excepția întregii mele vieți.

Băieții s-au ridicat de pe scaune și au aruncat câteva monede pe masă. Am văzut-o pe chelneriță care venea cu laptele, săntăcăind de parcă o dureau picioarele, apoi m-am întors spre cei trei tineri care pleau.

— Mă scuzați, am zis și am așteptat să se uite la mine. Cinci șilingi de persoană pentru ceai înseamnă un total de cincisprezece șilingi, adică un bacăș de cinci la sută din nouă penny. Zece la sută ar însemna un șiling și șase penny.

S-au uitat la mine șocați. Eram obișnuită cu privirea aceea. Nimeni nu-și închipuia că fetele se pricep la socoteli, cu atât mai puțin să le facă în minte, chiar și cu niște cifre atât de ușoare ca acestea. Dar eu am studiat matematica la Bennington; cifrele au logică și, spre deosebire de oameni, sunt exacte, raționale și ușor de înțeles; nu există nicio plată pe care să n-o pot calcula mai repede decât orice mașină de calcul.

– Nouă penny sau un șiling și șase, le-am repetat, pe un ton obosit, băieților care mă priveau năuciți. Fiți gentlemeni și lăsați un șiling și șase penny.

– Charlotte, mi s-a adresat mama, șuierând printre dinți, după ce au plecat băieții, cu expresii ofensive pe chipuri. Te-ai purtat ca o mojică.

– De ce, mă rog? am zis. Scuză-mă.

– Nu toată lumea lasă bacăș. Nu trebuia să te amesteci în treburile altora. Fetele băgăcioase sunt dezagreabile.

La fel și fetele care studiază matematica, și cele care rămân cu burta la gură, și... M-am abținut de la comentarii, fiindcă eram prea obosită ca să mă angrenez într-o dispută. Petrecuserăm șase zile în cabina unui vapor, mai mult decât era prevăzut, din cauza vremii nefavorabile, iar cele șase zile se scursese printre nenumărate cercuri, presărate cu momente de polițeuri încă și mai insuportabile. Toate acestea, pe fondul tăcerilor mele îngreunate de rușine și al furiei ce mocnea nerostită în mama. Din acest motiv, profitaserăm de prima ocazie să coborâm de pe vas, chiar și pentru o noapte – dacă nu ieșeam din cabina aceea înghesuită, ne-am fi luat la bătaie.

– Maică-tă e tot timpul pusă pe harță, îmi zise, acum zece ani, verișoara mea din Franța, Rose, când *maman* ne ținuse o predică de zece minute, pentru că ascultam Edith Piaf.

Asta nu-i muzică de domnișoare! E necuviincioasă!

Uite că am făcut ceva și mai necuviincios decât să ascult jazz francez. Singura soluție era să îmi înăbuș eroziile, până când nu mai simteam nimic, și să țin oamenii la distanță cu o înclinare sfidătoare a bărbiei, care sugera *Puțin îmi pasă*. Dădea rezultate destul de bune în cazul băieților nepolitici, care nu lăsau bacăș chelnerițelor, dar mama reușea mereu să-mi străpungă carapacea.

Acum trăncănea întruna și se plângea de călătorie.

– Știam eu că nu trebuie să ne îmbarcăm pe vasul asta. Mai bine așteptăm unul care să ne ducă direct la Calais, fără să mai facă ocolul asta ridicol prin Anglia.

Am rămas tacută. Urma să rămânem o singură noapte la Southampton, după care, a doua zi, plecam spre Calais, de unde luam trenul până în Elveția. Mama îmi făcuse o programare la o așa-numită consultăție discretă, la o clinică din Vevey. *Fii recunosătoare, Charlie*, mi-am zis pentru a mia oară. *Putea să nu vină cu tine*. Putea să mă trimitem în Elveția, sub supravegherea secretarei statei sau a altui însoțitor plătit, căruia nu-i păsa de mine. Nu era obligată să renunțe la vacanța ei obișnuită la Palm Beach, doar ca să îmi fie alături la o consultăție. *A venit cu tine. Se străduiește*. Eram conștientă de asta, chiar dacă rușinea și furia îmi întunecau judecata. Avea tot dreptul să fie supărată pe mine, să mă considere o desfrânată, care i-a adus numai necazuri. Așa erau privite fetele care ajungeau în situația mea. Trebuia să mă obișnuiesc cu această etichetă.

Maman pălăvrăgea în continuare, afișând o veselie prefăcută.

– Mă gândeam să mergem la Paris, după Consultația ta.

De câte ori spunea asta, auzeam majuscula.

– Să-ți cumpărăm o garderobă frumoasă și să-și aranjăm cumva părul.

În realitate, spunea: *La toamnă, o să te întorci la școală cu o tinută atât de sic, încât nimeni n-o să afle de mica ta Problemă*.

– Nu prea văd cum ar putea ieși la socoteală, *maman*.

– Ce tot spui acolo?

Am oftat.

– O studentă în anul al doilea minus un mic impediment, împărțit la șase luni, înmulțit cu zece rochii de la Paris și o coafură nouă nu rezultă ca prin minune o reputație reabilitată.

– Viața nu e o ecuație matematică, Charlotte, mi-a replicat mama.

Dacă era, eu m-aș fi descurcat mult mai bine. De multe ori regretam că nu reușesc să îi înțeleg pe oameni la fel de ușor pe cât înțeleg aritmetică: să-i aduc pe toți la un numitor comun și să rezolv problema. Cifrele nu mint; există întotdeauna o soluție, iar soluția

este corectă sau greșită. Simplu. În viață însă, nimic nu e simplu, iar răspunsul nu poate fi descoperit prin calcule. Doar neroada de Charlie St. Clair ședea la masă, alături de mama ei, cu care nu avea *nici un* numitor comun.

Maman a sorbit din ceaiul slab, față fiindu-i luminată de un zâmbet larg, încărcat de ură la adresa mea.

– Mă duc să întreb dacă sunt pregătite camerele. Nu sta cocoșată! Și fii cu ochii pe valiză; ai în ea colierul de perle al bunicii.

S-a îndreptat grățios spre biroul de recepție, placat cu marmură, unde angajații alergau grăbiți dintr-o parte în alta. Am luat geanta de voiaj pătrătoasă și jerpelită; nu avusesem timp să îmi comand un set nou de valize elegante. Ascunsesem o jumătate de pachet de Gauloises sub cutia turtită în care se găseau perlele (numai mama ar fi fost în stare să mă pună să iau perlele într-o călătorie la o clinică din Elveția). Aș fi fost fericită să-mi fure cineva bagajul și perlele, numai să ies de acolo și să trag dintr-o țigară. Eu și verișoara mea, Rose, am fumat prima țigară la vîrstă de unsprezece, respectiv treisprezece ani, după ce am șterpelit un pachet de la fratele meu mai mare și ne-am cățărat într-un pom, ca să încercăm acest viciu de adult.

– Semăn cu Bette Davis? m-a întrebat Rose, căznindu-se să sufle fumul pe nas.

A fost cât pe ce să cad din copac, râzând și tușind amândouă, după ce am tras primul fum. Rose a scos limba la mine.

– Prostuța de Charlie!

Rose era singura care îmi spunea Charlie, în loc de Charlotte, cu o dulce pronunție franțuzească. *Şar-li*, cu accent pe ambele silabe.

Rose era cea pe care o zărisem mai devreme privindu-mă din partea opusă a curții hotelului. Dar *nu* era Rose, ci doar o englezoaică, care stătea abătută lângă un maldăr de bagaje, dar creierul meu se încăpățâna să credă că era verișoara mea: la vîrstă de treisprezece ani, blondă și frumoasă ca o păpușă. Atât avea în vara în care am văzut-o pentru ultima oară, cocoțată într-un copac, trăgând din prima ei țigară.

Acum ar fi avut douăzeci și unu de ani, iar eu nouăsprezece...

Dacă mai trăia.

– Rose, am murmurat, conștientă că ar trebui să îmi abat privirea în altă parte, dar neizbutind. Of, Rose.

În imaginația mea, mi-a aruncat un zâmbet poznaș și mi-a făcut semn din cap să ies în stradă. *Haide*.

– Unde? am întrebat, cu glas tare.

Știam deja răspunsul. Am băgat mâna în buzunar și am pipăit hârtia pe care o purtam la mine de o lună. La început, era tare și foșnea, dar devenise moale și flexibilă de atâtă folositor. Hârtia aceea conținea o adresă. Puteam să...

Nu fi nebună, s-a revoltat conștiința mea, dezaprobatore. *Te duci în cameră, nu altundeva*. Mă aștepta un dormitor cu cearșafuri immaculate, pe care nu trebuia să-l împart cu mama și să îndur acesele ei de furie. Un balcon pe care puteam fuma în tihă. Un alt vas pe care aveam să mă îmbarc a doua zi, și, mai târziu, Consultația, cum o numeau eufemistic părinții mei. Consultația care avea să îmi rezolve Mica Problemă, după care lucrurile aveau să revină la Normal.

Sau aveam opțiunea să recunosc că nimic nu e Normal și nimic nu va fi Normal. Și s-o apuc, chiar în acel moment, pe drumul care începea acolo, în Anglia.

Ai plănit asta, mi-a șoptit Rose. *O știi foarte bine*. Chiar aşa era. În ciuda nefericirii mele pasive, pe care o îndurasem în tăcere în ultimele săptămâni, insistasem să ne îmbarcăm pe vasul ce urma ruta ocolitoare prin Anglia și să nu îl mai așteptăm pe cel care ne ducea direct în Franța. Am insistat, fără să îmi îngădui să mă gândesc vreo clipă *de ce* insist: pentru că aveam în buzunar adresa din Anglia, iar acum, când nu ne mai despărțea un ocean, nu trebuia decât să găsesc curajul de a merge acolo.

Între timp, necunoscuta, care nu era Rose, a dispărut. A luat-o pe trepte, în spatele hamalului încărcat de bagaje. M-am uitat la locul gol în care stătuse Rose. Am pipăit foaia de hârtie din buzunar. Frânturi de sentimente îmi străpungeau amorțeala. Teamă? Speranță? Hotărâre?

O adresă mâzgălită în grabă plus un strop de hotărâre, ridicate la puterea a zecea. Rezolvă ecuația, Charlie.

Descompune-o.

Acum ori niciodată.

Am tras aer în piept. Am scos bilețelul și, odată cu el, o bancnotă boțită de o liră sterlină. Fără să stau pe gânduri, am trântit-o pe masa unde stătuseră băieții gălăgioși care se zgârciseră la bacșis și am părăsit incinta hotelului, cu geanta de voiaj și pachetul de țigări în mână.

– Mă scuzați. Îmi puteți spune cum ajung la gară? l-am întrebat pe portar.

N-a fost cea mai înțeleaptă decizie din viața mea: o fată singură într-un oraș necunoscut. De câteva săptămâni, mă simteam atât de copleșită de ghinionul meu interminabil – Mica Problemă, reproșurile în franceză ale mamei, tăcerea glacială a tatei –, încât eram dispusă să plec oriîncotro să ducească viața. Să mă arunc de pe o stâncă și să nu-mi pun problema sau să-mi pese de ce, până când nu ajungeam la jumătatea căderii în gol. Eram deja la jumătatea prăpastiei în care se transformase viața mea și mă răsuceam nepuțincioasă în aer. Dar acum îmi găsise un sprijin de care să mă agăț.

E drept că sprijinul acesta era o halucinație, o vedenie care îmi apărea cu intermitențe de câteva luni, căci mintea mea se încăpățâna să o vadă pe Rose pe chipul oricărei fete blonde care îmi ieșea în cale. Prima dată, am tras o sperietură soră cu moartea, nu pentru că m-aș fi gândit că Rose era stafie, ci de teamă că înnebunesc. Poate chiar mă ținsem, dar stafii nu vedeam. Căci, indiferent ce mi-ar fi spus părinții mei, nu nutream pe deplin convingerea că Rose e moartă.

Cu această speranță în suflet, am pornit în grabă spre gară, încălțată cu pantofii incomozii, cu talpă înaltă, din plută („Fetele mărunțele ca tine, *ma chère*, sunt obligate să poarte tocuri înalte, altfel arătați ca niște copile“). Mi-am croit drum prin mulțimea de oameni, muncitori obraznici și bădărani care se îndreptau spre docuri, vânzătoare gătite, soldați care se vânzoleau fără rost pe la colțuri de stradă. Mi-am văzut de drum în pas alert, până când am rămas fără suflu, și am lăsat acea speranță să inflorească, să crească în mine cu o durere care îmi ardea ochii.

Întoarce-te, mă dojenit vocea aspră a rațiunii. Încă ai timp să te întorci. La camera de hotel, la mama care lua toate deciziile în numele meu, la protecția ei. Dar am iuțit pasul și mai mult. Am auzit sirena unui tren, iar în nări mi-a pătruns miroslul de cenușă și fum. Terminalul Southampton. Puhoiul de pasageri se revărsa din vagoane, bărbați cu pălării de fetru, copii neastămpărați și rumeni la față, femei cu ziare deasupra capelor, ca să își protejeze părul de burniță slabă. Când a început oare să burnițeze? Îmi simteam părul negru pleoștit sub pălăria verde pe care mi-o alese mama și care mă făcea să semăn cu un spiriduș. Am intrat în fugă în gară.

Un conductor striga un anunț. Trenul spre Londra pleca în zece minute.

M-am uitat din nou la hârtia pe care o strângeam în palmă. *Strada Hampson nr. 10, Pimlico, Londra. Evelyn Gardiner.*

Habă nu aveam cine e această persoană.

Între timp, mama mă căuta, probabil, la hotelul Dolphin, lansându-se în tirade autoritare la adresa angajaților. Prea puțin îmi păsa. Mă despărțeau doar o sută douăzeci de kilometri de strada Hampson nr. 10, Pimlico, Londra, iar trenul se afla chiar în fața mea.

– Cinci minute! a zborat conductorul.

Pasagerii au urcat repede în vagoane, cu bagajele în brațe.

Dacă nu mergi acum, n-o să mai mergi niciodată, mi-am zis.

Așa că mi-am cumpărat bilet, am urcat în tren și m-am făcut nevăzută într-un nor de fum.

Spre seară, s-a lăsat frigul în vagon. Mi-am strâns pe lângă corp pardesiul negru, vechi, ca să mă încălzesc. Împărțeam compartimentul cu o femeie încărunțită și cu cei trei nepoți smiorcăți ai săi. Bunica a aruncat o privire dezaprobatore la mâna mea, fără mănușă și verighetă, parcă întrebându-se ce femeie merge la Londra neînsoțită. Probabil multe fete circulau cu trenul, forțate de criza războiului – dar ceva anume nu îi plăcea la *mine*.

– Sunt gravidă, i-am spus, când a scos pentru a treia oară un sunet dezaprobat la adresa mea. Vreți să vă schimbați locul?

S-a crispăt toată și a coborât la prima stație, târându-și după ea nepoții care tipau că nu trebuie încă să coboare. Am ridicat bărbia

În semn de nepăsare și i-am susținut privirea plină de dezgust. Când am auzit ușa trântindu-se și am rămas singură, m-am prăvălit pe spătarul banchetei. Mi-am prins în palme obrajii încinși, cuprinsă de un amestec de neastămpăr, năuceală, speranță și vinovătie. Atât de multe emoții mă încercau, încât aveam senzația că mă îneclă; îmi era dor de carapacea mea amortită. Ce naiba mă apucase?

Pfu! Câtă minte să ai să pleci haihui prin Anglia, cu doar o adresă și-un nume în buzunar? mi-a spus vocea interioară. Ce crezi c-o să rezolvi? Ești o nătângă și-o neajutorată, cum vrei să ajuți pe altcineva?

M-am strâmbat. *Nu sunt neajutorată.*

Ba ești. Uite ce-a ieșit ultima oară când ai încercat să ajuți pe cineva.

– Iar acum o să încerc din nou, am zis, cu glas tare, în compartimentul gol.

Neajutorată sau nu, am ajuns până aici.

Când am coborât la Londra, epuizată și lihnită de foame, se înnoptase deja. Am pornit agale pe străzi, și orașul mi-a apărut în față, într-un imens nor de fum negru; în zare, se deslușea silueta turnului cu ceas de la Palatul Westminster. Am rămas pe loc câteva clipe, în vreme ce automobilele șuierau prin băltoacele de pe șosea, și m-am întrebat cum o fi arătat Londra, cu doar câțiva ani mai înainte, când perdeaua aceasta de pâclă era brâzdată de avioane Spitfire și Messerschmitt. M-am trezit rapid din reverie. Nu știam unde se află strada Hampson nr. 10 și mai aveam doar niște mărunțiș în buzunar. Am chemat un taxi, rugându-mă să fie suficient pentru achitarea cursei. N-aș fi vrut să scot o perlă din colierul bunicii, ca să plătesc călătoria cu taxiul. *Nu trebuia să-i las o liră chelneriței...* Dar nu-mi părea rău.

Șoferul de taxi m-a dus în cartierul Pimlico, după spusele lui, și m-a lăsat în față unui șir de case înalte. Deja turna cu găleata. M-am uitat în jur, după halucinația mea, dar n-am văzut nici urmă de păr blond. Doar o stradă întunecoasă, ploaia torențială, treptele tocite ale casei de la nr. 10 care duceau la o ușă veche, scorojită. Am luat geanta, am urcat și am ciocănit repede, ca să nu-mi piară curajul.

Nici un răspuns. Am mai bătut o dată. Ploua tot mai tare, iar deznădejdea creștea în mine, ca un talaz. Am bătut, și-am bătut, până mi-a amortit pumnul, până când am zărit draperia de lângă ușă fluturând ușor.

– Știi că e cineva înăuntru! am strigat, zgâlțând mânerul, orbită de ploaie. Lăsați-mă să intru!

Spre mirarea mea, mânerul s-a răsucit și am aterizat înăuntru, căzând, în cele din urmă, de pe pantofii incomozii. M-am prăbușit în genunchi, în holul întunecos, și mi-am rupt ciorapii. Apoi am auzit ușa trântindu-se și pocnetul unui trăgaci de pistol.

Vocea femeii a răsunat grav și răgușit, ca un mărăit feroce.

– Cine ești și ce mama dracului cauți în casa mea?

Lumina felinarelor stradale se strecuă palidă printre draperii, învăluind holul într-o lumină difuză. Deslușeam silueta înaltă și slabă, un smoc ciufulit de păr, capătul incandescent al unei țigări. O rază de lumină reflectată din țeava pistolului, atîntată direct spre mine.

Ar fi trebuit să fiu îngrozită, să mă sperii de armă și de tonul pe care îmi vorbea femeia respectivă. Furia însă îmi alungase și ultima fărâmă de amorțeală, aşa că eram pregătită să mă ridic în picioare, cu dresul deșirat pe mine.

– O caut pe Evelyn Gardiner.

– Mă doare-n cot pe cine cauți. Dacă nu-mi spui ce caută o afurisită de americană în casa mea, te împușc. Sunt bătrână și băută, iar astă e un Luger P08 de nouă milimetri, în stare perfectă de funcționare. Beată sau trează, îți zbor creierii de la distanța asta.

– Mă numesc Charlie St. Clair, am spus, dându-mi părul ud din ochi. Verișoara mea, Rose Fournier, a dispărut în Franța, în timpul războiului, și e posibil ca *dumneata* să știi cum s-o găsesc.

Lampa electrică de pe perete s-a aprins brusc. Am clipit de câteva ori, orbită de lumina intensă. Deasupra mea, stătea o femeie înaltă și uscățivă, într-o rochie decolorată și cu părul cărunt, ciufulit, încadrându-i fața zbârcită. Putea să aibă cincizeci de ani, sau, la fel de bine, putea să aibă șaptezeci. Într-o mână, ținea Lugerul, în celalătă, țigara; a dus țigară la buze și a tras cu nesaț din ea, fără